

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 508/2567

นาย ฉ.โจทก์ นางสาว ข.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 39, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

มูลหนี้ตามเช็คในคดีนี้เป็นเรื่องที่จำเลยออกเช็คพิพาทสั่งจ่ายเงิน 1,200,000 บาท เพื่อชำระหนี้กู้ยืม หลังจากธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน จำเลยจึงได้ชำระเงินสด 300,000 บาท และนำเช็ค 3 ฉบับ ฉบับละ 75,000 บาท ไปมอบให้แก่โจทก์ ต่อมาโจทก์นำเช็คทั้งสามฉบับเรียกเก็บเงินและได้รับเงินตามเช็คทั้งสามฉบับครบถ้วนแล้ว โดยโจทก์ได้รับการชำระหนี้จากจำเลยในส่วนนี้เพียง 525,000 บาท จำเลยยังคงต้องชำระหนี้ที่กู้ยืมส่วนที่เหลืออีก 675,000 บาท โจทก์จึงมาฟ้องเป็นคดีนี้ อันแสดงให้เห็นได้ว่าโจทก์ยังประสงค์จะบังคับตามเช็คพิพาทต่อไป ซึ่งการที่โจทก์รับเงินสดและเช็คทั้งสามฉบับที่จำเลยนำไปมอบให้โจทก์หลังธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงินก็ไม่ได้มีข้อตกลงว่าโจทก์ไม่ประสงค์เรียกร้องหนี้ที่ยังไม่ได้รับชำระหรือไม่ตั้งใจเรียกร้องหนี้ตามเช็คพิพาทต่อไป กรณีจึงไม่เป็นการยอมความกันอันทำให้สิทธิที่จะดำเนินคดีอาญาของโจทก์ระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (2)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 (1) (2) (3) (4) จำคุก 10 เดือน และปรับ 50,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 นับแต่วันอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ให้จำเลยฟัง ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โจทก์และจำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นฎีกาฟังได้ว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง จำเลยออกเช็คพิพาท ธนาคาร ก. เลขที่ 5672xxxx ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2562 สั่งจ่ายเงิน 1,200,000 บาท เพื่อชำระหนี้เงินกู้ยืมที่จำเลยและนายนั้นทพงศ์ร่วมกันกู้ยืมเงินจากโจทก์ เมื่อเช็คพิพาทถึงกำหนด โจทก์นำเช็คไปเรียกเก็บเงิน แต่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน ในวันที่ 29 ตุลาคม 2562 โดยให้เหตุผลว่า เงินในบัญชีไม่พอจ่าย คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกตามฎีกาของจำเลยว่า สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ระงับไปแล้วหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า การที่โจทก์รับชำระเงินสด 300,000 บาท และเช็ค 3 ฉบับ ฉบับละ 75,000 บาท โดยโจทก์นำเช็คดังกล่าวไปเรียกเก็บเงินและได้รับเงินตามเช็คแล้ว เป็นการยอมความกันตามกฎหมายแล้ว เห็นว่า มูลหนี้ตามเช็คในคดีนี้เป็นเรื่องที่จำเลยออกเช็คพิพาทสั่งจ่ายเงิน 1,200,000 บาท เพื่อชำระหนี้กู้ยืม หลังจากธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน จำเลยจึงได้ชำระเงินสด 300,000 บาท และนำเช็ค 3 ฉบับ

ดังกล่าวไปมอบให้แก่โจทก์ ต่อมาโจทก์นำเช็คทั้งสามฉบับเรียกเก็บเงินและได้รับเงินตามเช็คทั้งสามฉบับครบถ้วนแล้ว โดยโจทก์ได้รับการชำระหนี้จากจำเลยในส่วนนี้เพียง 525,000 บาท จำเลยยังคงต้องชำระหนี้ที่กู้ยืมส่วนที่เหลืออีก 675,000 บาท โจทก์จึงมาฟ้องเป็นคดีนี้ อันแสดงให้เห็นได้ว่าโจทก์ยังประสงค์จะบังคับตามเช็คพิพาทต่อไป ซึ่งการที่โจทก์รับเงินสดและเช็คทั้งสามฉบับที่จำเลยนำไปมอบให้โจทก์หลังธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงินก็ไม่ได้มีข้อตกลงว่าโจทก์ไม่ประสงค์เรียกร้องหนี้ที่ยังไม่ได้รับชำระหรือไม่ตั้งใจเรียกร้องหนี้ตามเช็คพิพาทต่อไป กรณีจึงไม่เป็นการยอมความกันอันทำให้สิทธิที่จะดำเนินคดีอาญาของโจทก์ระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) และปรากฏจากทางนำสืบของโจทก์และจำเลยว่า โจทก์ฟ้องจำเลยกับนายันทพงศ์เป็นคดีแพ่งให้ชำระหนี้เงินกู้ยืม 1,200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยตามคดียุติความเลขแดงที่ มย. 121/2564 ซึ่งศาลจังหวัดเชียงใหม่มีคำพิพากษาคดีถึงที่สุดไปแล้ว แต่ในคดีดังกล่าวก็ยังไม่มีการชำระหนี้ให้แก่โจทก์หรือมีการตกลงประนีประนอมยอมความกัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยว่าสิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ไม่ระงับนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายตามฎีกาของโจทก์ว่า มีเหตุสมควรลงโทษจำเลยให้หนักขึ้น และไม่รอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ ที่โจทก์ฎีกาว่า จำเลยหลอกกู้ยืมเงินจำนวนมากไปจากโจทก์โดยใช้หลักประกันเป็นโฉนดที่ดินที่ไม่สามารถบังคับได้ตามกฎหมาย เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือจึงจ่ายเช็คพิพาทให้แก่โจทก์นั้น เป็นข้อเท็จจริงที่ยกขึ้นใหม่ในชั้นฎีกา และเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 จึงต้องห้ามมิให้ฎีกา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย และตามฎีกาของโจทก์ที่ระบุว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 5 กำหนดโทษจำคุกจำเลย 10 เดือน โดยให้รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด 1 ปี ไม่เหมาะสม สมควรต้องไม่รอการลงโทษจำคุกนั้น บ่งชี้ว่าโจทก์คงพอใจให้ลงโทษจำคุกจำเลย 10 เดือน ซึ่งก็นับว่าเป็นการเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว จึงไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงกำหนดโทษที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วางไว้ นอกจากนี้ปรากฏว่าจำเลยได้ชำระหนี้ตามเช็คให้แก่โจทก์เกือบครึ่งหนึ่งแล้ว เมื่อคำนึงถึงสภาพความผิด อายุ การพยายามบรรเทาผลร้ายที่เกิดขึ้น ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน กรณีมีเหตุอันควรปรานี โดยให้โอกาสแก่จำเลยเพื่อกลับตนเป็นพลเมืองดีและประกอบสัมมาชีพต่อไป ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษารอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

รพพงศ์ มนตรีกุล ณ อยู่ธยา · สุรศักดิ์ ตันโสรัจประเสริฐ · อำนาจ โชติชะวารานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/508/2567>